

דומים

סיפור קצר מאת יותם מנור

אני ואגם תמיד היינו דומים. וגם תמיד היינו ביחד. בעצם לא תמיד, וזה מצחיק כשחושבים על זה שנולדנו הכי רחוק שאפשר אחד מהשני, במיוחד כשמסתכלים על מה שקרה מאז.

כביכול פגשתי את אגם בפעם הראשונה בגיל 15 במשלחת לארה"ב. אבל אני יכול להגיד בוודאות שפגשתי אותו לפני כן. אני זוכר את המבט שלו, חולף מולי ברחוב זה או אחר ברחבי הארץ. כמו להסתכל במראה.

כבר אז, כשפגשתי אותו בפעם הראשונה, היינו ממש דומים, ותמיד התבלבלו בינינו. כשהזמן עבר, נהיינו דומים אפילו יותר. מעבר לזה שהיינו דומים, עם הזמן גם התקרבו, התחלנו לחשוב בצורה דומה. היו מקרים שבהם חשבנו על אותו השיר בו זמנית, בלי לדבר. או שהרמתי טלפון לאגם ברגע שבו הוא תכנן להתקשר אלי. כולם תמיד אמרו שזה משעשע, או "פריקי", תלוי במצב הרוח.

ביום הולדת 17 שלנו (נולדנו באותו היום) החלטנו להתחזות אחד לשני, ואף אחד מהאורחים לא גילה, אפילו לא האמהות שלנו. סיפרנו מאוחר יותר לכולם, אבל לא האמינו לנו.

בצבא, אני הלכתי לסיירת גולני ואגם שירת בקרייה. לפעמים, היינו מתחלפים לכמה ימים, כשהיה נמאס לו לשבת על התחת והוא רצה לרוץ קצת, או כשאני רציתי לנוח. פעם הוא החליף אותי בסיירת לשבוע שלם, כדי שאני אוכל לנסוע עם החברה שלי לאילת. גם בצבא אף אחד לא גילה את התרמית.

כמה שנים מאוחר יותר הצעתי לאגם ללמוד אותו התואר ביחד. הטיעון היה שזה יחסוך כסף, זמן וכוח, נוכל להשתמש שנינו בתואר, וגם ככה אנחנו צריכים רק חצי משעות הלימוד כדי להבין את החומר. אבל האמת היא שרציתי לראות אם זה יעבוד. הוא שקל את ההצעה והסכים. האמת, גם הוא רצה לבדוק.

החלטנו שכדי שהתרגיל יעבוד, אסור שאף אחד מהאוניברסיטה יראה את שנינו ביחד בו זמנית. ומכיוון שגרנו במעונות, הסידור היה שכל עוד אחד מאיתנו בחוץ, השני נשאר בבית.

ביום אחד בחופשת הקיץ בין שנה ראשונה לשנייה, ישבנו בסלון (אני זוכר שקראתי ספר של פול אוסטר), ואגם העלה פתאום את הרעיון שנמנע גם מהחברים שלנו לדעת על התרגיל, למקרה שיפלטו משהו. אז סיפרנו לכולם שאחד

מאיתנו (לא זוכר מי) עבר לגור בחו"ל עם חברה שלו. זה התאים, כי אחת מהאקסיות שלי או שלו (כשחושבים על זה, יש מצב שיצאנו איתה שנינו בהזדמנויות שונות) עברה לגור בדנמרק (ומשם אף פעם לא רוצים לחזור). כולם קנו את זה.

היתרון במצב החדש היה שהפסיקו לבלבל בינינו (אין לכם מושג כמה זה מעייק לפעמים), כי אף פעם לא ראו אותנו ביחד. אני חייב לציין שזה נהיה מאוד נוח. סידרנו את החיים ככה שתמיד רק אחד מאיתנו נמצא בחוץ. לא היה קשה להשלים את החומר הלימודי אחד מהשני. על המשפחות היה די פשוט לעבוד, חיקינו אחד את השני בצורה מושלמת. וכל השינויים בקשרים החברתיים שלנו עברו בינינו אינטואיטיבית. יכולתי להרגיש מתי היה פאק ביני לבין אחד החברים, או ביני לבין אחד מהאויבים שלי. שלו. זה לא יכול היה לקרות בשום דרך אחרת. ואף אחד לא עלה עלינו.

אני זוכר את הלילה אחרי המבחן האחרון של השנה השנייה, בתחילת חופשת הקיץ. זה היה ביום ההולדת ה-24 שלנו, והחלטנו הפעם לחגוג לכה. הכנו עוגת שוקולד ממתכון שמצאנו בספר בישול שהשאלנו פעם מאמא שלו, רק לשבוע, ומאז הוא נשאר אצלנו. תקענו בעוגה 25 נרות, אחד לשנה הבאה. בשעה 20:45, השעה שבה נולדנו (פחות או יותר), הוצאנו את העוגה מהמטבחון הקטן ושמונו אותה על השולחן שבפינה. אגם ציין שזה מוזר ששמונו רק 25 נרות, ולא 50. אני אמרתי שמוזר שהכנו רק עוגה אחת. הוא אמר שיש בזה משהו.

הוא לקח את הסכין, והביט אלי. הרמתי את מבטי אליו והסתכלתי לו בעיניים. כל כך דומות. כמו להסתכל במראה. התבוננו בשקט במשך כמה שניות, כמו (ואולי באמת) דיברנו בלי מילים, רק במחשבות. ואז אגם חיין, וגם אני חייכת. חיוך של שומר סוד, מהסוג ששמור לאנשים שמבינים בדיחה פרטית, ואף אחד אחר לא מביין. ואז אגם הרים את הסכין, ותקע אותה בלב שלי. או שלו. אני לא זוכר. אני רק זוכר שהדם נשפך על העוגה והרס אותה. למרות שגם ככה אף פעם לא ידעתי באמת לאפות. אני זוכר ששרפתי את הגוף המיותר, ופזרתי אותו ברוח מהגג. או אותי.

מאז, אתם יודעים, גמרתי את התואר הראשון בפילוסופיה והתחלתי את השני, חברה קבועה (אולי נתחתן), עונה לפעמים לשם אגם.

ואף אחד לא שמ לב.

כביכול פגשתי את אגם

בפעם הראשונה בגיל 15

במשלחת לארה"ב. אבל אני

יכול להגיד בוודאות שפגשתי

אותו לפני.

סיפרנו לכולם שאחד מאיתנו

(לא זוכר מי) עבר לגור בחו"ל

עם חברה שלו. זה התאים,

כי אחת מהאקסיות שלי

או שלו (כשחושבים על זה,

יש מצב שיצאנו איתה שנינו

בהזדמנויות שונות) עברה לגור

בדנמרק (ומשם אף פעם לא

חצים לחזור). כולם קנו את

זה.